

WAAROM ER TUSSEN ISRAEL EN PALESTINA NOOIT VREDE ZAL ZIJN !

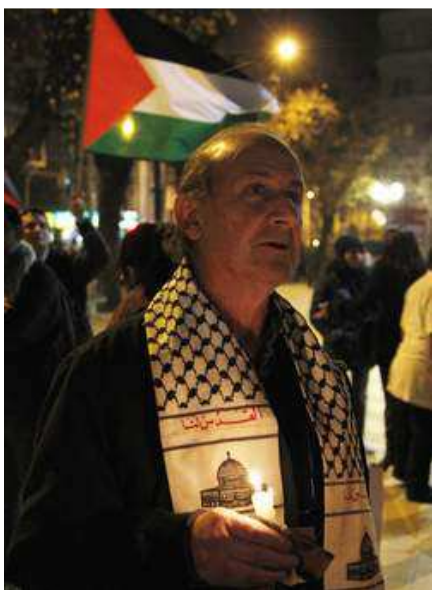
Guy Van Vlierden

13/07/14 - 10u31 Bron: Het Laatste Nieuws

© reuters.

BACKGROUND De heropflakking van het conflict tussen Israëli's en Palestijnen heeft een grote mate van déjà-vu. 85% van de Belgen - iedereen die jonger is dan 67 - heeft nooit anders geweten dan dat er gevochten wordt tussen die twee. Zelfs de Koude Oorlog geraakte bedwongen, maar het kruitvat in het Midden-Oosten blijft afwisselend smeulen en branden. Er zijn minstens vijf redenen waarom dat helaas niet vlug zal veranderen.

© reuters.

1. Ze hebben allebei evenveel (on)gelijk

In wezen draait het om een eenvoudig conflict: hetzelfde stuk grond dat door twee verschillende volkeren opgeëist wordt. Historisch gezien hebben die daar allebei evenveel recht op. De Joden woonden er het eerst: zij stichtten er een koninkrijk rond 1000 vóór Christus. Maar toen de Palestijnen zich daar vestigden, waren die Joden allang weer verdwenen - met de nodige wreedheid verdreven door de Romeinen, niet door Arabieren dus.

Het zou duren tot het einde van de negentiende eeuw vooraleer de Joden het gebied weer gingen claimen. Dat gebeurde onder druk van de meedogenloze vervolging die zij in het christelijke Europa te verduren hadden. Geen enkele historicus kan zeggen waar die grote haat vandaan komt, maar feit is dat het westen de Joden zeker duizend jaar heeft bestreden. Van in de tijd van de kruistochten tot aan de Holocaust door de nazi's - en zelfs daarna, toen Poolse christenen nog duizenden Joden op de vlucht hebben gejaagd.

Het contrast met de Arabische wereld is groot: daar konden Joodse minderheden eeuwenlang gedijen zonder dat hen een haar werd gekrenkt. Het is dus absoluut niet zo dat Joden en Arabieren altijd aartsvijanden waren. Die niets ontziende rivaliteit is pas gegroeid nadat het oppermachtige westen in de twintigste eeuw heeft beslist om de Joden hun land terug te geven. "De Palestijnen hebben toen betaald voor andermans misdaden", aldus professor Stephen Van Evera, politiek wetenschapper aan het befaamde 'Massachusetts Institute of Technology'.

© getty.

2. Over ideologie vallen geen zaakjes te doen

Er zit goud noch olie in de bodem van het betwiste gebied. Anders dan bij de meeste conflicten, vormt de zucht naar grondstoffen dus geen onderhuids motief waarover er zaakjes vallen te doen en vrede af te kopen is. Voor de Israëli's gaat het om het land dat hen door hun eigen God beloofd is en dat zij dus met niemand hoeven te delen, terwijl de Palestijnen zich verzetten tegen een kolonisator die uit het niets is gekomen en die hen verdreven heeft.

Er mag dan ondertussen wel wat bereidheid gegroeid zijn om het land te verdelen over twee

staten, maar in de grond van hun hart willen beide partijen de andere nog altijd helemaal weg. Zo valt er in het Palestijnse kamp nog dagelijks te horen dat de wapens niet zullen rusten vooraleer de laatste morzel grond heroverd is, terwijl de linkse Joodse filosoof Moshé Machover zelfs kwade bedoelingen ziet in de autonomie die Israël nu aan de Palestijnen gunt op de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook - een tijdelijke toegeving, meent hij. "Doordat de Arabische bevolking veel sneller groeit dan de Joodse, dreigt die laatste in de minderheid te komen. Dat wordt nu opgelost door de Palestijnen onder te brengen in enclaves die zij zelf besturen, maar die in de praktijk niet veel anders zijn dan indianenreservaten. Gewacht wordt eigenlijk op een moment waarop ze definitief naar de buurlanden verjaagd kunnen worden. Dat zal alleen maar mogelijk zijn tijdens een grootscheepse oorlog en ik vrees dat Israël bereid is om die uit te lokken."

© reuters.

3. Godsdienstig extremisme giet olie op het vuur

Aanvankelijk speelde het verschil in godsdienst niet zo'n grote rol. De allereerste zionisten - Joden die begonnen te ijveren voor hun eigen staat - werden uitsluitend gedreven door de wil om hun volk aan de vervolging te laten ontsnappen en gebruikten het religieuze motief dat Palestina hen door God is toebedeeld alleen maar om meer steun te winnen. Aan Palestijnse kant beriep het verzet zich decennialang op het Arabische nationalisme en kwam de radicale islam pas in de jaren tachtig opzetten, met het ontstaan van Hamas.

Maar het lijkt weinig twijfel dat die religieuze dimensie de oplosbaarheid van het conflict geen goed heeft gedaan. Door het Arabische eenheidsgevoel kregen de Palestijnen altijd al veel steun uit de buurlanden. En nu het ook een godsdienstoorlog is, mengt de hele islamitische wereld zich in de strijd. Zelfs Al Qaida rechtvaardigt haar daden met de onderdrukking van de Palestijnen en werft daar heel wat aanhang mee - waardoor er nu een wereldwijde beweging bestaat die eigenlijk haar voordeel doet bij het voortduren van het conflict.

Aan Israëlische zijde zijn het ondertussen ook de meest orthodoxen die het hardste standpunt

tegen de Palestijnen innemen. En ook daar wordt het religieuze extremisme weinig in de weg gelegd. Zo stipte de Israëlische krant 'Haaretz' afgelopen week nog aan dat 18% van alle Joodse kinderen naar ultra-orthodoxe scholen gaat, waar het onderwijs aan iedere overheidscontrole ontsnapt en niet bepaald uitmunt in verdraagzaamheid.

© afp

© epa.

4. Élke burger is van dichtbij betrokken

Optimisten beweren dan wel dat de gewone burgers aan beide zijden van het conflict naar vrede verlangen, maar in de praktijk is daar weinig van te zien. Want als leiders nog maar aanstalten maken om toegevingen te doen, draaien de verkiezingen stevast op een klinkende zege voor de haviken uit. Zo stemmen de Palestijnen massaler op Hamas naarmate het

rivaliserende Fatah van president Mahmoud Abbas zich gematigd opstelt en werd hardlijner Benjamin Netanyahu Israëlisch premier nadat wijlen Ariel Sharon water in de wijn wilde doen.

Doordat het conflict al zo lang aansleept, heeft het iedereen al wel ooit van dichtbij getroffen - wat het vertrouwen in de goede wil van het andere kamp serieus ondermijnt. De vader van een Joods meisje dat gedood werd door een Palestijnse bomaanslag vertelde ons ooit dat hij wel op vrede blijft hopen, maar zelf niet meer wil spreken met de Palestijnse vrienden die hij had. En aan Palestijnse kant zijn er al meer dan vier miljoen mensen die als vluchteling werden geboren, met alle wraakgevoelens van dien.

Probleem is ook dat beide samenlevingen zozeer op de oorlog afgestemd zijn, dat die een manier van leven is geworden. Israël is een militaristische staat, waar 7% van het bruto binnenlands product aan defensie wordt gespendeerd (alleen in Saoedi-Arabië ligt dat aandeel nog hoger) en een verplichte legerdienst van drie jaar voor mannen en twee jaar voor vrouwen bestaat. Aan Palestijnse kant is het bestuur zo mogelijk nog meer vergiftigd door de strijd: daar verzinken alle andere beleidsdomeinen in corruptie en onderlinge rivaliteit.

© photo news.

5. Te veel andere landen moeien zich ermee

Eigenlijk zijn er veel meer betrokken partijen in het conflict dan Israël's en Palestijnen alleen. Heel wat andere landen zijn er openlijk of stiekem in betrokken om hun eigen agenda te dienen, zonder dat ze daarbij altijd even ijverig naar vrede streven. Zo worden of werden Israëls vijanden gesponsord door staten zoals Saoedi-Arabië, Iran, Irak, Egypte en Syrië in hun nooit aflatende zucht om de dominerende macht in de regio te zijn. Maar de grootste invloed gaat uit van de VS, dat Israël altijd de hand boven het hoofd heeft gehouden.

Washington grijpt steevast naar zijn vetorecht als de VN-Veiligheidsraad Israël op de vingers dreigt te tikken en volgens de Amerikaanse nieuwssite 'Huffington Post' was de militaire hulp die de Verenigde Staten verschaften vorig jaar goed voor een bijna kwart van het Israëlische defensiebudget. Dat heeft deels te maken met de sterke Joodse lobby die in Washington actief

is, maar ook met de geopolitieke rol die de Amerikanen aan Israël toebedeeld hebben.

De hele Koude Oorlog lang diende het westersgezinde land als een buffer tegen het door Moskou gesteunde Arabische nationalisme en tegenwoordig geldt het als een vooruitgeschoven post in het hart van de islamitische wereld, die nu als de grootste bron van gevaar wordt beschouwd. Alexander Haig, VS- buitenlandminister onder president Ronald Reagan, verwoordde het zo: "Israël is ons grootste vliegdekschip, dat niet tot zinken kan worden gebracht en geen enkele Amerikaanse soldaat aan boord hoeft te hebben."

© afp.